

שלמה,

הידיעה על מותך באה בחטף, הלמה בנו. הכתה את כלנו בהלם.

כל כך לא צפוי

כל כך פתאומי

כל כך כואב.

שלמה, נולדת בשנת 1951 במושב צוריהל שבגליל. בן אמצעי למשפחה דתיה ומרוכת ילדים. בגיל צעיר עברת עם משפחתך לשעריה. בכתה י', כשהיית בן 15 הגעת לחברת הנוער בקבוץ שמיר. שקס וצנוע היית כבר אז, ובזכות תכונותיך אלו התחבבת מהר מאד על ילדי כתתך.

יצאת לגרעין נחל בשדה יואב וגם שם היית מקובל ואהוב ביותר. בשרותך הצבאי בנח"ל המוצנח היית חבלן, ולאחר השחרור מהצבא חזרת לקבוץ - שמיר.

בשמיר נשאת לחדוה ונולדה בתך הבכורה בשמת. עברת מסלול ששל עבודה בשלחין, כלול ובחדר האכל, אבל מצאת את מקומך ונשאת במכבסה ככובס אחראי. עם השנים עלו נשואיך על שרטון ונפרדת מאשתך.

אבל לאחר תקופת מה התמזל מזלך ופגשת את גילה, ושוב נצבעו החיים בצבע ורוד. גילה דאגה לקרב אותך למעין-צבי ואכן מהר מאד מצאת פה את מקומך וידעת כי פה יהיה ביתך. נקלסת לעבודה במכבסה והפכת להיות אחראי על המכבסה שבמעין-צבי.

שלמה, רצית לתרום ותמיד היית מוכן לעזור. אם היה צורך בנהג או בהסעה ידעו שאפשר לפנות אליך ותענה ברצון. גם כאשר פנו אליך בבקשה להקרין סרטים באולם המופעים לא סרבת והפכת לאחד מהמסריטים הקבועים. היית אחראי על שדורי הוידאו בקבוץ לקחת משימה זו על עצמך ומלאת אותה במסירות ובאחריות.

שלמה, היית איש בית ואיש משפחה, אהבת לשבת בבית, להיות עם גילה והילדים. יצרת קשר חברי עם הבנים הבוגרים של גילה, יאיר, שחר וסל, ואף עם זהר הצלחת למצוא שפה משותפת, מצאתם דרך להבנה ולחיים משותפים.

היית איש משפחה חם ואוהב ויחד עם זאת לא וויתרת על הצד החברתי.
אהבת לבא לחדר האכל ולו רק לשתות קפה. זו היתה דרכך ליצירת קשר עם
אנשים ולפגישות עם החברים.

כאדם צנוע, הנראה שלו כלפי חוץ, אך מאד חם מפכנים היו רגעים
בהם כעסך היה גובר. אך כשם שעלה הכעס כך גם נרגע מהר. לא שמרת
סינה.

לפני כשלוש שנים זכית שוב לשמחה גדולה. נולד בנך רביב. אתה
וגילה הייתם מאושרים.

כל השנים שהיית פה אתנו במעין-צבי המשכת לשמור על קשר חם קבוע
ומסור עם בתך בשמת שחיה בשמיר. דאגת להביאה לפה ואכן בשמת אהבה
לבא למעין-צבי, הרגישה פה טוב וידעה שפה הוא ביתה השני.
לפני כשנה עוד הספקתם לעבור לביתכם החדש, צבעתם, שפצתם ושמתם
עם התחלה נוספת וחדשה.

שלמה, מותך בא לנו לפתע

יהיה זכרך ברוך.

אפרת גל ויוסי זיוון

שלמה עדורי ז"ל

שלמה איננו. כך פשוט - אתמול הוא היה, היום הוא איננו. סוף פסוק-
נקודה. אתמול הוא חי, נשם, שמח או היה עצוב - העיקר, היה איש ואיננו
עוד. איך אומרים, אם היו לו בעיות, כולן נפתרו בבת אחת, במכה...
ומי שנשאר, האשה, הילדים, המשפחה, החברים, איך אומרים? זבש'מ...
לנו נשאר הזכרון. איש ישר, הגון, אדיב, חרוץ מאין כמוהו, מוכן לעזור
לכל אדם ולכל פניה, איש רעים וחבר.

כובס, כן פשוט כובס, "אחראי למכבסה של הקיבוץ". יום יום מהשכם עד
מאוחר מספל בכביסה המלוכלכת של כל חברי הקיבוץ, כ-800 מספרם מתינוק
עד זקן, ובסוף השבוע כולם מקבלים כביסה מכובסת, נקיה למופת.
מה זאת אומרת? זה מובן מאליו, הרי שלמה נמצא שם, יום יום.
שלמה, קשה לקבל את גזירת הגורל. תחסר לנו, לא רק במכבסה, זה ימצא את
פתרונו איך שהוא, בנוף האנושי שלנו, במאור פנים שהקרנת כלפי כל אחד.
תוך הזמן הקצר שהיית אתנו, התחבבת עלינו, אהבנו אותך וכיבדנו אותך.
יהי זכרו ברוך.

יהודה גולן

לזכרו של יקירנו שלמה עדורי ז"ל

אי אפשר לחשוב או להתאבל על שלמה בלי ההקשר של קיבוץ שמיר, שלמה היה מאלה, כפי שישנם בכל קיבוץ, שרכשו להם מעמד של "דמות" או "סיפוס" מיוחד מעבר להיותם חברים בקיבוץ.

שלמה הגיע אלינו בנעוריו לפני למעלה מ- 25 שנים, והתחנך בקבוצה חינוכית במסגרת חברת הנוער עם עוד נערות ונערים שגם להם שמור אצלנו מקום חם וחשוב. הוא חזר לקיבוץ לאחר השרות הצבאי ותקופת שהייה והתנסות בעיר לאחר הצבא.

בשנותיו הלא מעטות כבוגר וכחבר בשמיר, עבד שלמה ושרת את החברים והקיבוץ במגוון ענפים ומקומות, בידי האמונות וברוחו הטובה; בגידולי שדה, במוסך, במטבח בו הביא לביטוי את כשרונו והכשרתו בתחום הבישול וההגשה, ובמכבסה בה עבד לאחרונה ואותה החזיק ותפעל בצורה יפה יעילה.

שלמה הקים משפחה יפה עם חדווה, והיה לאב מסור ונאמן לכתו בשמח.

בשנותיו בשמיר הצליח שלמה ליצור יחסי ידידות בלתי אמצעיים עם אנשים רבים והדבר ניכר גם בשנים האחרונות לאחר הפירוד במשפחה ועקירתו למעין-צבי, בכל ביקור שלו בשמיר היה נעים ומעודד לפגוש אותו ולראות שגם במצב החדש הוא השכיל לספח אוירה טובה ויפה ומשותפת.

תנחומים לבשמת, לחדווה, לגילה ולבנים, ולכל המשפחה.
יהי זכרו ברוך.

ניר יהודאי - שני / אוקטובר 1995